

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 17.9.2025
COM(2025) 510 final

2025/0286 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY

**o zmocnění členských států podepsat v zájmu Evropské unie Třetí dodatkový protokol k
Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech**

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Cíle návrhu

Tento návrh se týká rozhodnutí Rady Evropské unie (dále jen „Rada“), kterým se členské státy Unie (dále jen „členské státy“) zmocňují, aby v zájmu Unie podepsaly třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech (dále jen „protokol“)⁽¹⁾. Cílem protokolu je posílit schopnost států účinně reagovat na trestnou činnost zlepšením a doplněním postupů vzájemné pomoci stanovených v Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech z roku 1959 (dále jen „úmluva z roku 1959“) a v jejích prvních dvou dodatkových protokolech.

Komise rovněž předloží návrh rozhodnutí Rady, kterým se členské státy zmocňují k ratifikaci protokolu v zájmu Unie.

Od roku 1959, kdy byla úmluva poprvé přijata, a 1962, kdy vstoupila v platnost, se trestná činnost stává stále více nadnárodní, což představuje pro donucovací a justiční orgány složité výzvy. Na trestných činech, jako je obchod s drogami, terorismus, kybernetická kriminalita a praní peněz, se často podílejí pachatelé, svědci a důkazy nacházející se ve více jurisdikcích. Mezinárodní spolupráce v trestních věcech je proto nezbytná a měla by být co nejrychlejší, nejúčinnější a nejefektivnější. Členské státy sice těží z úzké vnitřní spolupráce v trestních věcech, ale musí také účinně spolupracovat se třetími zeměmi při řešení nadnárodních hrozeb.

Základem této spolupráce jsou mechanismy vzájemné pomoci, které umožňují justičním a donucovacím orgánům vyžadovat a poskytovat důkazy, provádět procesní úkony a podporovat vyšetřování přesahující hranice států – v rámci respektujícím svrchovanost a právní záruky.

Protokol reaguje na měnící se povahu trestné činnosti, pohyb osob přes hranice a nový technologický vývoj. Modernizuje stávající ustanovení upravující vzájemnou pomoc, čímž zlepšuje spolupráci justičních a donucovacích orgánů. Mezi hlavní aktualizace patří: zavedení společných pravidel spolupráce týkajících se i) používání technických záznamových zařízení na území jiné smluvní strany protokolu a ii) odposlechu telekomunikací; zvýšení počtu případů, kdy lze požádat o výslech prostřednictvím videokonference; upřednostnění elektronických komunikačních kanálů mezi příslušnými orgány; zavedení povinností souvisejících s včasným vyřizováním žádostí o vzájemnou pomoc a aktualizace ustanovení o ochraně osobních údajů předávaných jednou smluvní stranou druhé v důsledku vyřízení žádosti podané podle úmluvy z roku 1959 nebo některého z jejích protokolů.

Souvislosti

Účelem úmluvy z roku 1959 je posílit schopnost smluvních států účinně reagovat na trestnou činnost stanovením společných pravidel mezinárodní spolupráce v trestních věcech, zejména v oblasti vzájemné pomoci. Úmluva z roku 1959 je základním nástrojem v oblasti mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech, je široce uznávána a přistoupili k ní jak členové Rady Evropy, tak i nečlenské země, což odráží její široký regionální a celosvětový význam.

⁽¹⁾ Znění protokolu bude připojeno k návrhu rozhodnutí Rady, kterým se členské státy zmocňují, aby v zájmu Evropské unie protokol ratifikovaly.

Úmluva z roku 1959 zůstává hlavním právním základem pro vzájemnou pomoc v trestních věcech mezi členskými státy a třetími zeměmi, zejména pokud neexistují žádné konkrétnější dvoustranné nebo regionální dohody. Přestože uplatňování úmluvy z roku 1959 mezi členskými státy bylo z velké části nahrazeno unijním právem, stále se v omezené míře uplatňuje, pokud neexistují odpovídající předpisy Unie. Tím je zajištěna kontinuita a právní jistota v přeshraniční spolupráci.

Úmluva z roku 1959 byla doplněna dvěma dalšími protokoly: dodatkovým protokolem, který byl podepsán v roce 1978 a vstoupil v platnost v roce 1982, a druhým dodatkovým protokolem, který byl podepsán v roce 2001 a vstoupil v platnost v roce 2004. Úmluva z roku 1959 je otevřena členským státům Rady Evropy a nečlenským státům je otevřena na základě pozvání. K dnešnímu dni je smluvní stranou úmluvy z roku 1959 50 států, včetně všech 27 členských států EU. Dodatkový protokol má 42 smluvních stran, včetně všech 27 členských států EU, zatímco druhý dodatkový protokol má 42 smluvních stran, včetně 26 členských států EU. Úmluva z roku 1959 nepředpokládá, že by k ní mohla přistoupit Evropská unie.

V reakci na uznávanou potřebu aktualizovat úmluvu z roku 1959 a její druhý dodatkový protokol byl návrh nového protokolu zahrnut do mandátu Výboru expertů pro fungování evropských úmluv o spolupráci v trestních věcech (dále jen „výbor PC-OC“) na období 2022–2025, který schválil Výbor ministrů Rady Evropy. Tato aktualizace byla nutná zejména proto, aby byly zohledněny rychlé změny v postupech vzájemné pomoci v posledních letech, včetně zvýšeného využívání videokonferencí a dalších technologických nástrojů, zejména během pandemie COVID-19. Kromě toho bylo třeba řešit některé nedostatky zjištěné odborníky z praxe.

Výbor PC-OC vypracoval nový protokol na základě návrhů různých delegací. Členské státy se jednání o protokolu účastnily. Protokol byl dokončen na 86. zasedání výboru PC-OC (12.–14. listopadu 2024) a Výbor ministrů Rady Evropy jej přijal dne 4. června 2025. Předpokládá se, že bude otevřen k podpisu ve dnech 18. a 19. září 2025.

Odůvodnění návrhu

Protokol vstoupí v platnost v okamžiku, kdy tři smluvní strany vyjádří svůj souhlas s tím, aby byly protokolem vázány v souladu s článkem 10. Slavnostní podpis protokolu se plánuje na 18. a 19. září 2025.

Rychlý vstup protokolu v platnost je z řady důvodů v zájmu Unie.

Zaprvé, protokol zajistí, aby justiční a jiné příslušné orgány byly lépe vybaveny pro vyžadování a poskytování důkazů a další pomoci nezbytné pro vyšetřování trestných činů. Zjednodušením a urychlením stávajících postupů vzájemné pomoci protokol posiluje schopnost států reagovat na přeshraniční hrozby. Doplnuje původní úmluvu a její první dva protokoly a přizpůsobuje je současným výzvám.

Za druhé, protokol zajistí, aby opatření k získání důkazů a jiné pomoci byla využívána způsobem, který členským státům umožní dodržovat základní práva, včetně procesních práv v trestním řízení, práva na soukromí a práva na ochranu osobních údajů. Zejména při neexistenci jasných pravidel na mezinárodní úrovni pro opatření, jako je používání technických záznamových zařízení, může být obtížné zajistit, aby byla ve stávající praxi zajištěna právní jistota, byly dodržovány základní práva a procesní záruky podezřelých osob při vyšetřování trestných činů.

Zatřetí, protokol je v souladu s cíli Unie stanovenými ve strategii ProtectEU, Evropské strategii vnitřní bezpečnosti z roku 2025⁽²⁾, která má posílit síť proti závažné a organizované trestné činnosti tím, že posílí justiční spolupráci a poskytne systémům trestního soudnictví EU účinné nástroje k řešení vznikajících hrozeb. Doplnuje stávající nástroje EU a mezinárodní nástroje, jejichž smluvními stranami jsou EU nebo její členské státy, a přispívá tak k boji EU proti nadnárodní trestné činnosti.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Stávající právní rámec Unie zahrnuje nástroje justiční spolupráce v trestních věcech, zejména směrnici 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech a Úmluvu o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie z roku 2000, vypracovanou Radou v souladu s článkem 34 Smlouvy o Evropské unii, jakož i protokol k uvedené úmluvě z roku 2001. Uvedená úmluva a protokol z roku 2001 se stále uplatňují ve vztazích s členskými státy, které nejsou vázány směrnicí 2014/41/EU. Nařízení (EU) 2023/2844 (nařízení o digitalizaci) a směrnice (EU) 2023/2843 (směrnice o digitalizaci) dále stanoví jednotný právní rámec pro používání elektronické komunikace mezi příslušnými orgány v rámci postupů justiční spolupráce v trestních věcech, včetně postupů podle směrnice 2014/41/EU. Současný právní rámec Evropské unie zahrnuje také rámcové rozhodnutí Rady 2009/315/SVV o organizaci a obsahu výměny informací z rejstříku trestů mezi členskými státy a nařízení (EU) 2017/1939, kterým se provádí posílená spolupráce při zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (dále jen „EPPO“). Členské státy, které se podílejí na posílené spolupráci, by měly zajistit, aby EPPO mohl při výkonu svých pravomocí ve smyslu článků 22, 23 a 25 nařízení (EU) 2017/1939 usilovat o spolupráci podle protokolu stejným způsobem jako státní žalobci těchto států. Tyto nástroje se týkají zejména článků 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 7 protokolu.

Unie kromě toho přijala několik směrnic, které posilují procesní práva podezřelých a obviněných osob, konkrétně směrnice 2010/64/EU, 2012/13/EU, 2013/48/EU, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800 a (EU) 2016/1919. Tyto nástroje se týkají zejména článků 2, 3 a 4 protokolu. Jedna konkrétní řada záruk se týká ochrany osobních údajů, což je základní právo zakotvené ve Smlouvách EU a v Listině základních práv Evropské unie. Osobní údaje je možné zpracovávat pouze v souladu s nařízením (EU) 2016/679 (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a směrnicí (EU) 2016/680 (směrnice o prosazování práva). Základní právo každého na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace zahrnuje jako základní prvek respektování soukromí komunikace. Údaje o elektronických komunikacích lze zpracovávat pouze v souladu se směrnicí 2002/58/ES (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích). Tyto nástroje se týkají zejména článku 7 protokolu.

Jako součást své vnější politiky uzavřela Unie řadu dohod se třetími zeměmi. Patří mezi ně dohody o vzájemné právní pomoci mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými, mezi Evropskou unií a Japonskem a mezi Evropskou unií a Norskem a Islandem, jakož i dohoda o obchodu a spolupráci mezi Unií a Spojeným královstvím. Úmluva o obchodu a spolupráci stanoví rámec pro vzájemnou pomoc prostřednictvím doplnění úmluvy z roku 1959 a jejích prvních dvou dodatkových protokolů.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Ostatní politiky Unie nejsou protokolem dotčeny.

⁽²⁾ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – ProtectEU: Evropská strategie vnitřní bezpečnosti (COM(2025) 148 final).

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

V čl. 218 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) je stanoveno, že pokud se zamýšlená dohoda netýká výlučně nebo zejména společné zahraniční a bezpečnostní politiky, je Komise povinna předložit návrh Radě. Rada přijme rozhodnutí o zmocnění k podpisu dohody.

Hmotněprávní základ závisí především na cíli a obsahu zamýšleného aktu. Návrh má dva hlavní cíle a složky: i) usnadnění spolupráce mezi justičními nebo jinými příslušnými orgány v souvislosti s řízením v trestních věcech a ii) ochranu osobních údajů v rámci této spolupráce. Hmotněprávním základem je tudíž čl. 82 odst. 1 a čl. 16 odst. 2 SFEU.

• Pravomoci Unie

Protokol stanoví pravidla v oblasti vzájemné pomoci v trestních věcech. To spadá v zásadě do sdílené pravomoci Unie a členských států v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. j) SFEU. Protokol dále stanoví pravidla v oblasti ochrany osobních údajů.

Podle čl. 3 odst. 2 SFEU je ve výlučné pravomoci Unie uzavření mezinárodní smlouvy, pokud její uzavření může ovlivnit společná pravidla či změnit jejich působnost. Některé části protokolu, zejména její pravidla pro ochranu údajů, spadají do oblasti, na kterou se do značné míry vztahují vnitřní pravidla, která by mohla být těmito částmi ovlivněna nebo jejichž působnost by těmito částmi mohla být změněna.

Protokol tedy spadá do výlučné vnější pravomoci Unie. Podpis protokolu členskými státy v zájmu Unie se tudíž může uskutečnit na základě čl. 16 odst. 2, čl. 82 odst. 1 a čl. 218 odst. 5 SFEU.

• Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)

Nepoužije se

• Proporcionalita

Pokud jde o tento návrh, lze cílů Unie uvedených v oddíle výše s názvem „Odůvodnění návrhu“ dosáhnout pouze uzavřením závazné mezinárodní dohody, která stanoví nezbytná pravidla spolupráce a zajistí vhodnou ochranu základních práv. Protokol tohoto cíle dosahuje. Dodržování mnohostranné dohody, jako je protokol, je účinnější než zahájení jednání s jednotlivými zeměmi mimo EU na dvoustranné úrovni. Ustanovení protokolu jsou omezena na to, co je nezbytné k dosažení jeho hlavních cílů. Nastolují spravedlivou rovnováhu mezi potřebou zajistit účinnou justiční spolupráci a ochranou základních práv osob dotčených opatřeními, na něž se protokol vztahuje.

• Volba nástroje

Tento návrh rozhodnutí Rady se předkládá v souladu s čl. 218 odst. 5 SFEU, který předpokládá, že Rada přijme rozhodnutí o zmocnění členských států k podpisu dohody v zájmu Unie. Neexistuje žádný jiný právní nástroj, který by bylo možné použít k dosažení stanoveného cíle tohoto návrhu.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

• Hodnocení *ex post* / kontroly účelnosti platných právních předpisů

Nepoužije se

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Nepoužije se

- **Získání a využití výsledků odborných konzultací**

Nepoužije se

- **Posouzení dopadů**

Relevantní dopady jsou uvedeny v této důvodové zprávě.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušení**

Nepoužije se

- **Základní práva**

Protokol poskytuje záruky, které členským státům EU umožňují dodržovat jejich závazky v oblasti lidských práv podle mezinárodního práva, práva EU a vnitrostátního práva. Tyto záruky rovněž brání smluvním státům zneužívat tento nástroj k páchání nebo legitimizaci porušování lidských práv.

Protokol se týká opatření mezinárodní spolupráce v trestních věcech, a to: i) postupů vzájemné pomoci; ii) postupů oznamování použití technických záznamových zařízení v naléhavých situacích a iii) postupu oznamování pro odposlech telekomunikačního provozu na území jiné smluvní strany bez technické pomoci této strany. Takové postupy se pravděpodobně dotknou základních práv, jako je právo na spravedlivý proces, právo na soukromí a právo na ochranu osobních údajů. Protokol se řídí přístupem založeným na právech a stanoví podmínky a záruky v souladu s mezinárodními nástroji pro lidská práva, včetně Úmluvy Rady Evropy z roku 1950 o ochraně lidských práv a základních svobod. Protokol obsahuje zejména zvláštní pravidla pro ochranu osobních údajů. V případě potřeby poskytuje protokol smluvním stranám základ pro učinění určitých výhrad, prohlášení nebo oznámení. Obsahuje také další důvody pro odmítnutí spolupráce v reakci na žádost o vzájemnou pomoc nebo oznámení ve zvláštních situacích. Kromě toho umožňuje omezit použití postupu oznamování na určité trestné činy nebo zakázat shromažďování údajů v soukromých obydlích a na místech, která nejsou přístupná veřejnosti.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Rozhodnutí nemá žádné důsledky pro rozpočet Unie. Členské státy mohou mít na zavedení protokolu jednorázové náklady a mohlo by dojít k mírnému zvýšení nákladů pro orgány členských států z důvodu očekávaného nárůstu počtu žádostí o mezinárodní spolupráci.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsoby monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Neexistuje žádný plán provádění. Důvodem je skutečnost, že členské státy budou muset protokol po jeho podpisu a ratifikaci provést.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Článek 1 protokolu se zabývá komunikačními kanály, které mají být použity pro žádosti o vzájemnou pomoc, spontánní výměnu informací, žádosti týkající se informací z rejstříku trestů a žádosti o kopie rozsudků a opatření, jakož i poskytování informací v souvislosti s řízením. Nahrazuje článek 15 úmluvy z roku 1959 ve znění článku 4 druhého dodatkového protokolu, jakož i čl. 21 odst. 1 úmluvy z roku 1959. Článek 1 označuje zabezpečené

prostředky elektronické komunikace za upřednostňovanou metodu komunikace. Ustanovení dále upřesňuje okruh příslušných orgánů, které mohou podávat konkrétní žádosti v závislosti na jejich předmětu.

Článek 2 protokolu se týká výsledku prostřednictvím videokonference a nahrazuje článek 9 druhého dodatkového protokolu. Tento článek odráží vývoj postupů, které se objevily během pandemie COVID-19, a umožňuje větší flexibilitu při volbě výsledku prostřednictvím videokonference, kdykoli je to vhodné. Stanoví postup pro žádost o výslech svědka nebo znalce prostřednictvím videokonference podle pravidel stanovených v tomto článku, který stanoví nezbytné záruky. Dožádaná strana bude povinna s takovým výsledkem souhlasit, pokud použití videokonference není v rozporu se základními zásadami práva této strany a pokud má technické prostředky k jeho uskutečnění. Smluvní strany mohou podle svého uvážení umožnit videokonference za účasti obviněné nebo podezřelé osoby, avšak pouze se souhlasem příslušných justičních orgánů a dotčené osoby v souladu s vnitrostátním právem a příslušnými mezinárodními nástroji.

Článek 3 protokolu stanoví rámec pro používání technických záznamových zařízení, která zaznamenávají polohu, zvuk nebo obraz na území druhé smluvní strany. Článek stanoví, že pokud je to možné, žádosti o provádění takového sledování na území jiné smluvní strany by měly být podány předem. Žádosti mohou být zamítnuty z důvodu, že záznam by nebyl povolen v obdobném vnitrostátním případě podle práva dožádané strany. Žádosti mohou být rovněž zamítnuty z důvodů uvedených v člancích 2 a 5 úmluvy z roku 1959. Mezi tyto důvody patří případy, kdy se žádost týká trestného činu, který dožádaná strana považuje za politický trestný čin, nebo trestného činu souvisejícího s politickým trestným činem; pokud se dožádaná strana domnívá, že vyřízení žádosti pravděpodobně bude dotčena její svrchovanost, bezpečnost, veřejný pořádek či jiné podstatné zájmy jejího státu. Článek 3 rovněž stanoví naléhavé situace, kdy není možné podat žádost předem před vstupem technického záznamového zařízení do jiné země. V takových případech je smluvní strana, která zařízení používá, povinna neprodleně informovat druhou smluvní stranu. Tato smluvní strana, která oznámení obdržela, musí co nejdříve, nejpozději však do 96 hodin, uvést, zda zařízení může zůstat aktivní nebo zda činnost, která již proběhla, potvrzuje. V případech, kdy by záznam nebyl v obdobném vnitrostátním případě podle práva strany, která oznámení obdržela, povolen, může rozhodnout, že se záznam neprovede nebo musí být ukončen. Postup rovněž umožňuje straně, která oznámení obdržela, uložit určité podmínky, včetně toho: i) že žádný materiál, který již byl zaznamenán v době, kdy se subjekt nacházel na jejím území, nesmí být použit, nebo že může být použit pouze za určitých podmínek; ii) že pokračování nebo potvrzení platnosti záznamu závisí na předložení formální žádosti o vzájemnou pomoc; nebo iii) že údaje zaznamenané na jeho území by měly být částečně nebo zcela zničeny. Strana, která oznámení podává, nesmí záznamy použít jako důkaz v trestním řízení bez výslovného souhlasu strany, která oznámení obdržela. Článek 3 rovněž poskytuje stranám možnost prohlásit, že budou uplatňovat určitá omezení postupu oznamování. Tato omezení mohou zahrnovat zákaz shromažďování údajů v soukromých obydlích a na místech, která nejsou přístupná veřejnosti, a/nebo omezení povolení týkajících se vyšetřování určitých trestných činů.

Článek 4 protokolu stanoví rámec, podle kterého mohou smluvní strany požádat jinou stranu o odposlech telekomunikačního provozu v rámci vyšetřování trestných činů. Dožádaná strana může odmítnout výkon ze stejných důvodů, z jakých může odmítnout žádosti podané podle článku 3. Dožádaná strana může rovněž stanovit podmínky pro vyřízení žádosti, jako je požadavek na zničení irelevantních zaznamenaných údajů, vyrozumění odposlouchávané osoby po provedení opatření, omezení použití důkazů na účely uvedené v žádosti nebo stanovení jakýchkoli jiných podmínek použitelných v obdobném vnitrostátním případě.

Justiční orgány dožádané strany mohou před předáním záznamů dožadující straně zničit části záznamů, které jsou považovány za nepodstatné nebo na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti. Článek 4 rovněž umožňuje smluvním stranám po vzájemné dohodě použít postup oznamování stanovený v článku 3 na odposlech telekomunikačního provozu na území jiné smluvní strany bez technické pomoci této strany.

Článek 5 protokolu stanoví pravidla pro náhradu nákladů spojených s poskytováním vzájemné pomoci a nahrazuje článek 20 úmluvy z roku 1959 ve znění článku 5 druhého dodatkového protokolu. V článku je uveden seznam konkrétních nákladů, které dožadující strana uhradí, pokud se strany nedohodnou jinak. Seznam konkrétních nákladů, které budou dožadující stranou uhrazeny, byl rozšířen tak, aby zahrnoval „náklady, které vzniknou telekomunikačním operátorům nebo poskytovatelům služeb při vyřizování žádostí o odposlech telekomunikačního provozu, jakož i případné náklady vzniklé přepisem, dekódováním a dešifrováním odposlouchávaných sdělení“.

Článek 6 protokolu se zabývá otázkou včasného vyřizování žádostí o vzájemnou pomoc v trestních věcech. Stanoví obecnou zásadu, že tyto žádosti by měly být vyřizovány stejně rychle a přednostně jako srovnatelné vnitrostátní případy.

Článek 7 protokolu se zabývá ochranou údajů a nahrazuje článek 26 druhého dodatkového protokolu. Stanoví, že osobní údaje předané v důsledku vyřízení žádosti podané podle úmluvy nebo jejích protokolů může přijímající smluvní strana použít pouze i) pro účely řízení, na něž se vztahuje úmluva nebo některý z jejích protokolů; ii) pro soudní nebo správní řízení, která s nimi přímo souvisejí; nebo iii) pro odvrácení bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti. Údaje mohou být použity pro jiné účely, pokud k tomu předávající strana nebo subjekt údajů udělí předchozí souhlas. Strany mohou odmítnout předání osobních údajů získaných v důsledku vyřízení žádosti podané podle úmluvy nebo jejích protokolů, pokud jsou tyto údaje chráněny podle jejich vnitrostátních právních předpisů a/nebo pokud přijímající strana není vázána Úmluvou Rady Evropy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních údajů (ETS č. 108), aktualizovanou protokolem pozměňujícím tuto úmluvu (CETS č. 223), pokud se přijímající strana nezaváže poskytnout takovou ochranu údajů, jakou požaduje předávající strana. Každá smluvní strana, která předává osobní údaje získané na základě žádosti podané podle úmluvy nebo jejích protokolů, může požadovat, aby přijímající strana poskytla informace o použití těchto údajů. A konečně kterákoli smluvní strana může prohlášením požadovat, aby v rámci postupů, pro které mohla odmítnout nebo omezit předávání nebo používání osobních údajů v souladu s ustanoveními úmluvy nebo některého z jejích protokolů, nebyly osobní údaje, které předává jiné straně, touto stranou používány, ledaže by k tomu dala předchozí souhlas.

Zbývající články protokolu upravují: smírné řešení obtíží týkajících se výkladu úmluvy a jejích protokolů (článek 8); shrnutí toho, jak ustanovení protokolu souvisejí se stávajícími ustanoveními úmluvy a jejích dodatkových protokolů (článek 9); zásady, jimiž se řídí podpis protokolu smluvními stranami a jeho vstup v platnost (článek 10); přistoupení k protokolu (článek 11); jeho územní působnost (článek 12); výhrady a prohlášení (článek 13); výpověď (článek 14) a oznámení (článek 15). Článek 9 zejména stanoví, že ustanoveními protokolu není dotčen článek 26 úmluvy z roku 1959. Poslední ustanovení se týká vztahu mezi úmluvou z roku 1959 a jinými dohodami a umožňuje stranám, které si poskytují vzájemnou pomoc na základě jednotných právních předpisů, vyloučit mezi sebou použití úmluvy z roku 1959 a oznámit to generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY**o zmocnění členských států podepsat v zájmu Evropské unie Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 16 odst. 2 a čl. 82 odst. 1 ve spojení s čl. 218 odst. 5 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech (dále jen „protokol“) byl přijat Výborem ministrů Rady Evropy dne 4. června 2025 a očekává se, že ve dnech 18. a 19. září 2025 bude otevřen k podpisu.
- (2) Protokol stanoví postupy, které zlepšují a usnadňují vzájemnou právní pomoc. Členské státy, které se stanou jeho smluvní stranou, by měly podporovat úsilí Evropské unie v boji proti organizované trestné činnosti a jiným formám trestné činnosti na mezinárodní úrovni. Protokol usnadňuje spolupráci mezi členskými státy, které jsou smluvními stranami protokolu, a třetími zeměmi, které jsou smluvními stranami protokolu, a zároveň zajišťuje vysokou úroveň ochrany jednotlivců. Za tímto účelem protokol obsahuje zvláštní pravidla pro ochranu osobních údajů předávaných třetím zemím, které jsou smluvními stranami, v rámci této spolupráce.
- (3) Unie má pravomoc přijímat pravidla v oblastech, na něž se protokol vztahuje, a tuto pravomoc vykonávala přijetím různých právních aktů, jako je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU⁽¹⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680⁽²⁾. Některé části protokolu, jako jsou pravidla pro ochranu osobních údajů, spadají do oblastí, na něž se do značné míry vztahují společná pravidla ve smyslu čl. 3 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie, jež mohou být protokolem ovlivněny nebo jejichž působnost může být protokolem změněna.
- (4) K zajištění souladu protokolu s právem a politikami Unie a jednotného provádění protokolu mezi členskými státy v jejich vztahu ke smluvním stranám, které jsou třetími zeměmi, jakož i k zajištění účinného provádění protokolu mohou být důležité některé výhrady, prohlášení a oznámení. Členské státy však neučiní žádné výhrady, prohlášení ani oznámení při podpisu nebo před přijetím rozhodnutí Rady o zmocnění členských států ratifikovat protokol v zájmu Unie.

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).

(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

- (5) Členské státy, jež se účastní posílené spolupráce zavedené nařízením Rady (EU) 2017/1939⁽³⁾, by měly zajistit, aby Úřad evropského veřejného žalobce mohl při výkonu svých pravomocí stanovených v člancích 22, 23 a 25 uvedeného nařízení usilovat o spolupráci v rámci protokolu stejným způsobem jako vnitrostátní žalobci těchto členských států.
- (6) V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725⁽⁴⁾ byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů a ten vydal stanovisko dne [...].
- (7) [V souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámilo Irsko [dopisem ze dne ...] své přání účastnit se přijímání a používání tohoto rozhodnutí.] [NEBO] [V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí pro něj není závazné ani použitelné.]
- (8) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánského království, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánské království neúčastní přijímání tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí pro něj není závazné ani použitelné.
- (9) Unie nemůže protokol podepsat, neboť stranami protokolu mohou být pouze státy. Členské státy by proto měly být zmocněny k podpisu protokolu, jednajíce společně v zájmu Unie,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Členské státy jsou oprávněny podepsat v zájmu Unie Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech (dále jen „protokol“)⁽⁵⁾.

Článek 2

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dnem přijetí.

V Bruselu dne

Za Radu
předseda/předsedkyně
[...]

⁽³⁾ Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce („EPPO“) (Úř. věst. L 283, 31.10.2017, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj>).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁽⁵⁾ Znění protokolu bude zveřejněno společně s rozhodnutím o jeho ratifikaci.